

גברים ואבות - הבלוג של אלי דניאל

אינדוקטרינציה לשינאת גברים בכנס ועידת הנשים במרכז רקמן

מרכז רקמן שולח את זרועות התמנון הארסיים היישר לקרביים של משרד הרווחה. בשיתוף עם פקידת הסעד הארצית לניתוק ילדים מאבות, סימונה שטיינמן, מרכז רקמן פועל ללא ליאות להכשיר את פקידות הסעד כיצד להצדיק את פעולתן המזיקה לחיסול האבהות בישראל.

אלי דניאל

30/12/2011

משהבינו ארגוני הנשים כי הכנסת קריטריון של מטפל עיקרי לדו"ח ועדת שניט לא תצלח, היות וקיים פסק דין ממערב וירג'יניה בו נאמר במפורש שחזקת הגיל הרך וחזקת המטפל העיקרי הם היינו הך, ואין הבדל בין השניים, המתקפה הבאה על המשמורת המשותפת גלשה לתחום האפרפר של התקשרות מנטאלית של ילדים רק לאימא באמצעות הפקת נויירוניס מהאונה הימנית הנשית. תמוה שלכנס שנועד להשריש בקרב פקידות הסעד את המונחים החדשים של התקשרות מנטאלית, החליט משה כחלון לתת חסות.

באוסטרליה לקחו תיאוריה ישנה משנות ה-50, האטצ'מנט, עשו בה קצת שינויים, ועכשיו טוענים ארגוני הנשים, שנוירוניס נשיים המופקים מהאונה הימנית של המוח הנשי מתקשרים עם פעוטות, וזו הסיבה שלא לבטל את חזקת הגיל הרך בישראל. הזוי? אפילו שופט בדימוס, סבינה רוטלוי מגיעה לכנס לתמוך בתיאוריות האוסטרליות.

חשוב להדגיש כי "המטפל העיקרי המנטאלי", איננה חוק באוסטרליה. החוק באוסטרליה הוא משמורת משותפת דו-בייתית כחזקה עיקרית, וזהו החוק מעודד זוגות להגיע להסכמות באמצעות הסכם הורות, אולם כאשר מגיעים לבית המשפט, שם על השופט לפעול בהתאם לחזקת המשמורת המשותפת. דו"ח שניט ייבא באוסטרליה רק את נושא עידוד הגישור, אבל את גולת הכותרת של החוק האוסטרלי, המשמורת המשותפת, דו"ח שניט מיסמס בגלל דעות מיעוט קולניות. (דעות המיעוט מייצגות שתדלניות בשכר ונשות חוגים למגדר, ולא את נשות הגירושין עצמן).

פקידות הסעד אשר יגיעו לשמוע את הרצאתה של ג'ניפר מקינטוש חושפות עצמן לסכנה של פסילת כל תסקיר אשר יכתב מעתה ואילך על ידן, היות והחשיפה לחומרי תעמולה פמיניסטית של דעות קיצוניות ורדיקליות, ללא שאף אחד ממתנגדיה של מקינטוש יציב לה את האזון האקדמי הנדרש למראית עין של כנס כביכול אקדמי, עלולה להזם את דעתן של פקידות הסעד נגד גברים, ולהוביל לפסילת תסקירים מסיבית בחקירות הנגדיות שיערכו בבתי המשפט לאחר הכנס.

אז מהי תיאוריית ההתקשרות – אטצ'מנט בגרסת מקינטוש?

תיאוריית ההתקשרות, אטצ'מנט, היא תיאוריה פסיכולוגית התפתחותית משנות ה-50 הטוענת כי בנפש הפעוט טבוע צורך ראשוני ופנימי להתקשרות עם דמות מטפלת לצורך הגנה וקרבה. הכוונה הייתה להתקשרות עם שני ההורים. אלא שעל פי תיאוריית האטצ'מנט בגרסה האוסטרלית, רק האונה הימנית של האימא הביולוגית מייצרת נויירוניס שיותר קשובים למועקות הסמויות של הילד, ורק בגיל שנתיים, האונה השמאלית של האבא מייצרת נויירוניס שחיוניים לצורך של הקטין ללמוד לשלוט בכעסים. עד גיל שנתיים לא ניתן להלין ילדים בבית האבא, כי הילדים מפחדים מהחושך, ורק האימא יכולה להרגיע אותם. בגלל שהקטנטנים נטולי מימד זמן, הם אינם יכולים להעריך את מימד הזמן עד שהאבא יבוא, הציפייה גורמת למועקה ולכן עדיף שאבא לא יבוא בכלל. אלו התיאוריות האוסטרליות של ג'ניפר מקינטוש אשר שר המשפטים יעקב נאמן, דן שניט ופנחס שיפמן מתכוונים להאזין להם ב-3/1/2012 במרכז רקמן שבאוניברסיטת בר אילן.

תיאוריית האטצ'מנט פותחה בשנות ה-50 לאחר מלחמת העולם השנייה, ונועדה לעזור בטיפול בילדים בבתי יתומים. המורים הרוחניים הם בולבי, וחברתו אינסוורת'. מחקרי האטצ'מנט מבוססים על בדיקה של משך הזמן בהם הילדים בוכים, עד שהם נרגעים. זו בעצם התעללות בקטנים חסרי ישע, שהרי אפילו חברות הקוסמטיקה הפסיקו לנסות שמפו על ארנבות. באנגליה, אינסוורת' לא הורשתה לבצע ניסויי התעללות בילדי הפנימיות היתומים, ועל כן נסעה לאוגנדה, ושם בדקה ילדים באמצעות מדידת משך הבכי.

התיאוריה בגרסתה המודרנית פותחה ע"י ג'ניפר מקינטוש באוסטרליה, לאחר שחוקו שם ב-2006 חוק משמורת משותפת כחזקה כמעט חלוטה, ולא השאירו בידי השופטים כלים לשיקול דעת פרט למתכונת המועדפת ע"י המחוקק האוסטרלי, והיא חלוקה שווה 50%-50% של זמן ההורות. החוק החדש ביטל למעשה את חזקת המטפל העיקרי, מה שהותיר את מקינטוש נרגשת. על כן החליטה מקינטוש להחליף את חזקת **המטפל העיקרי הפיסי** (מי ניקה, מי כיבס, מי בישל?) בחזקת **המטפל העיקרי המנטאלי**, היא תיאוריית האטצ'מנט הישנה של בולבי ואינסוורת' משנות ה-50.

כיום השדולה הפמיניסטית בישראל ואוסטרליה, ורק בהם, מהללת ומשבחת את מקינטוש, ומבקשים מאיתנו להקשיב למחקרה, בדיוק כפי שאת **מרכזי הקשר** הידועים לשמצה העתיקו מאוסטרליה, והקצינו אותם עד לרמה של **מגפה לאומית**. גם דו"ח שניט הוא סוג של העתק של החוק מאוסטרליה, בגרסה מרוככת ובלי שיניים, לאחר שהוציאו ממנו את חזקת השותפות, הכניסו לתוכו את קריטריון המטפל העיקרי הפיסי, והצניעו את קריטריון ההורה הידיותי לאחר. יש לציין שהפמיניסטיות בישראל מעתיקות רעיונות מאוסטרליה, כי כמעט ואין בנמצא תומכים לרעיונות אלה בארה"ב או אירופה. בארה"ב מחקרים של קלי ולמב, מראים בדיוק ההיפך, בקנה קלוקר מראה ההיפך, ובאנגליה, כיום מרגרט אובריין עושה ככל יכולתה שם להחזיר את המודעות לחשיבות האבות בחיי ילדי הגירושין.

על פי דיווחים מאבות באוסטרליה, המצב שם לאבות גרוע ביותר, בגלל שאין סנקציות אכיפה, בתי המשפט למשפחה חשופים לתעמולה פמיניסטית בלתי פוסקת, הגברים לא יכולים לעמוד בתשלומים לעורכי דין, ויש שם מגיפה של תלונות שווא ומעצרים סיטונאים. נשמע מוכר? מדווחים לנו מאוסטרליה ששיעורי ההתאבדות שם גבוהים ביותר בקרב אבות גרושים, והסיבה היא שבעצם גניפר מקינטוש מעודדת נשים לייצר קונפליקטים מלאכותיים, ופשוט לא ליישם את הסכם ההורות עליו הן חותמות.

למעשה ה"מחקר" של מקינטוש הוא מחקר שנעשה רק בקרב קונפליקטים עוצמתיים, High Conflict כלומר נשים שנפלו בפח התעמולה, ובעצמן ייצרו את התנאים לניכור הורי ולקונפליקט. מקינטוש בחרה בקפידה את 7% המקרים בקונפליקט עוצמתי שהגיעו לפתחו של בית המשפט, ואת אלה היא בדקה.

אפילו באוסטרליה יש למקינטוש התנגדות רבה. אומרים שהמחקרים שלה נגועים בכל הליקויים המדעיים. בכוונה אין היא מביאה סקירה ספרותית מקיפה. בכוונה מקינטוש מתעלמת ממחקרים אמריקאים, לא משווה אותם, ולא מבדילה ביניהם, והיא מסתמכת על ספרות קודמת שהיא בעצמה כתבה. היא מודה בדו"ח שכתבה על שני על מחקרה, שרוב ההנחות הראשוניות לוקות בספקולציות, במיוחד כשמדובר בעוללים בני עד שנתיים, שהרי אי אפשר לדעת באמת מה הם מרגישים. אחד ממתנגדיה הקולניים הוא השופט אלטובלי מסידי אשר הוצגו לפניו התיאוריות של מקינטוש, והוראותיו היו ברורות: אם נטען שיש קונפליקט או סכסוך, צריך פשוט לצמצם את נקודות המגע והתקשורת בין שני ההורים למינימום ההכרחי, מבלי להתעסק בשורשי הסכסוך: **Silas v. Barry** 8/5/2009. כאשר מקינטוש טוענת שמשמורת משותפת גורמת מועקה לילדים כשהסכסוך עוצמתי, לא הושוותה הקבוצה הנדגמת לקבוצת ביקורת בקרב זוגות שבהם לא היה סכסוך עוצמתי, וגם לא הייתה קבוצת ביקורת לזוגות בהם הילדים גדלים ללא אבא בכלל, או אבא ספוראדי.

אם לא די בכך, מקינטוש לא חקרה בכלל מה הסיבות המייצרות את התשתית לקונפליקט עוצמתי. (נקמה, הפרעות נפשיות, אגואיזם, נרקסיזם, מניעים כספיים והיכולת לייצר קונפליקט פשוט באמצעות פיצוץ משא ומתן, הרמת קול ותלונות שווא).

המחקר הראשון: משמורת משותפת בסכסוך עוצמתי

דו"ח מקינטוש מורכב משני חלקים. הראשון מנסה להוכיח שיש מקרים בהם משמורת משותפת איננה עובדת טוב בשל חיכוכים בין ההורים. מקינטוש טוענת שהקשר בין הורים וילדים תלוי ב"בגרות הנפשית של ההורה" על פי מחקרים משנות ה-90 ושל עצמה. היא טוענת שתחושת הילד שהאבא לא זמין לצרכיו, קשורה לרמת הסכסוך בין שני ההורים, ולכן לדעתה אם יש סכסוך או קונפליקט, פשוט צריך להוציא את האבא מהמשוואה, ולא להפגיש בינו והקטין. בעמ' 77 לדו"ח שכתבה היא טוענת שילדים ללא קשר עם האבא גדלים טוב יותר, כי כך נמנע מהם מועקה וסטריס, ולכן עדיף למנוע מהילדים את המועקה, שלא ימצאו בעין הסערה, ע"י מסירת הילדים לאימהות, והפיכת האבות לכספומטים.

כאמור, מקינטוש בדקה רק את מקרי קונפליקט עוצמתי שהם בין 3% ל 7% מבין אלו שלא הגיעו להסכמה באמצעות חתימה על הסכם הורות. הנתונים מראים שמייד לאחר שינוי החוק ב-2006, 64% זוגות שהגיעו להסכמות, כך שמהנותרים נבחרו המקרים הקיצוניים. יצוין שמלכתחילה נבדקו 169 זוגות אבל נשארו רק 130 עד סוף המחקר שארך 4 שנים, (כלומר ראיון אחת לשנה במשך ארבע שנים). פילחו את המשתתפים במחקר (שהוא בעצם סקר- ראיון טלפוני) לגילאים, כך שבכל קבוצה היו כ-20-10 מקרים, וכך יוצא שמה שמוצג לגבי כל קבוצת גיל מסוימת כמחקר אוסטרלי כלל ארצי, הוא בעצם מבוסס על לא יותר זוגות מבית דירות משותף אחד בעיר טיפוסי.

בסקירתה, מקינטוש מדווחת שכבר עם שינוי החוק נרשמו תוצאות יפות ומיידיות למשמורת דו-הורית ודו-בייתית: מ 6%-7% שיעורי משמורת משותפת לפני החוק, עלה המספר ל 36% משמורת משותפת בהסכמה שהתמידו בה 4 שנים, ועוד 18% זוגות שהתחילו במתכונת של "הורה עיקרי", ועברו בהסכמה למשמורת משותפת. עוד 23% התחילו במשמורת משותפת אבל לא התמידו בשל חיכוכים, (והחיכוכים נובעים מהעדר סנקציות נגד ניכור הורי וביטולי הסדרי ראייה בחוק האוסטרלי). על פי המחקר מייד עם שינוי החוק 41% זוגות הסכימו על משמורת עיקרית להורה אחד, והתמידו בכך 4 שנים. נתון זה לא מוצלב מול נתונים רשמיים. אולם גם לכשעצמו הרי זה שינוי מבורך מהמצב שהיה קיים לפני כן, אולם לא בעיניה של מקינטוש. אין בדו"ח מקינטוש כל נתונים לגבי מה שקורה היום, 4-5 שנים לאחר שינוי החוק. היא הרי דגמה רק זוגות שבשנת 2006, מייד עם שינוי החוק הסכימו לשתף עימה פעולה ולהתראיין אחת לשנה.

מחקרים מדעיים רציניים מביאים בהקדמה סקירה של כל הידע המדעי שנצבר עד כה. זאת מקינטוש לא עשתה. המחקר עצמו מסתמך בעיקר על המחקרים של אותה מקינטוש בעבר. הגברת מתעלמת לחלוטין ממחקרים אמריקאים, שהרי בארה"ב קיימת משמורת משותפת על פי חוק החל משנת 1980, כאשר קליפורניה היא החלוצה מבין כל 50 המדינות. מכאן שהמחקרים האמריקאים פרושים על תקופה יותר ארוכה, והם הרבה יותר רציניים.

המחקר השני: ילדים והאטצ'מנט

המחקר השני של מקינטוש מתמקד באטצ'מנט והפעוטות. בעמ' 78 היא מודה שנושא הנידוי בין בתים בכלל לא נבדק. מקינטוש בדקה ילדים לאורך 4 שנים משנת 2006. כאמור, המדגם היה קטן 130 זוגות, לא כולם שמרו על קשר, ונבחרו רק זוגות בקונפליקט עוצמתי. לא ראינו ב-170 העמודים עליהם פרושות מסקנות המחקר, איך בדיוק נערך המחקר, אבל מקינטוש טוענת שמדדו כמה זמן הילד בוכה כאשר הוא נשאר לבד. לטענתה ילדים בגיל 4-5 פיתחו יכולת להרגיע את עצמם, אבל ילדים קטנים יותר זקוקים להורה שירגיע אותם.

על פי התיאוריה, רק מגיל 3 ילדים מעריכים את מימד הזמן, ולכן לפני גיל זה אינם יכולים להעריך מתי יראו את ההורה האחר, כך שהם נכנסים למצב של ציפייה להורה האחר בלי יכולת להעריך מתי הוא יגיע, וזה מייצר סטריס. לכן על מנת לשמור על היציבות בחיי הפעוט, יש לגרום שלא יכנס לסטריס, באופן שלא יהיה במצב של ציפייה לאבא, ההורה האחר.

הסיבה שמקינטוש ממליצה שלא "ירשו" לאבות לינות לילה עם פעוטות, היא בגלל שהחושך מפחיד, והם זקוקים להורה העיקרי שיספק ביטחון ונחמה מהחושך. טענה זו מבוססת על מחקר ב-21 ילדים. משתמע מזה שאבא אינו יכול לנחם את הילדים בחושך, ולכן אין

לינות לעוללים. למעשה אין טענה שהאבא אינו יכול פיסית לטפל בילד הרך, אלא שהוא אינו יכול נפשית להעניק את הביטחון הדרוש מפני הפחד מהחושך.

כך שבעצם מזנחה טענת המטפלת העיקרית, אשר בוחנת פעולות פיסיות של עשייה וטיפול, ועברו לטענות במישור הנפשי, שאותם אי אפשר להוכיח מדעית, ומקינטוש מודה שמדובר בהרבה ספקולציה. אי אפשר לדעת ממה מורכבת הנפש של הפעוט, ומה באמת גורם לבכי.

בעמ' 145 מקינטוש מדברת על תיאוריית "הנויירונים", לפיה המוח של האישה בנוי כך שהאונה הימנית שלה מפרישה נוירונים באמצעותם האישה יותר קשובה למערכת העצבים של הילד, ולכן אישה יותר יכולה לקלוט רמזים למצוקה של הקטין, סימנים סמויים ורמזים ויזואליים שהקטין משדר למצוקה או מועקה, ורק לאחר 24 חודשים, האבות נכנסים לתמונה ומספקים יכולת לשלוט בכעסים שנובעת מהפעילות באונה השמאלית.

מי דוגל בתיאוריות האוסטרליות בישראל מי הם התומכים של תיאוריית האטצ'מנט בישראל? סביונה רוטלוי ורות הלפרין קדרי.

סימונה רוטלוי היא לא אחת שמאמינה בקשר בין הורים ביולוגיים וילדיהם. היא זו שהכריעה בתינוק המריבה, שילד מאומץ לא יחזור להוריו. כיום היא מתייצבת לימינה של רות הלפרין קדרי בדחיפת תיאורית האטצ'מנט לשיח הציבורי. אבל אם היא אינה מאמינה בעדיפות העליונה לקשר ההורי-ביולוגי, איך מסתדרת לה תיאוריית האטצ'מנט, ששם נטען שרק האונה הימנית של האימא הביולוגית מייצרת נוירונים שיותר קשובים למועקות הסמויות של הילד, ורק בגיל שנתיים, האונה השמאלית של האבא מייצרת נוירונים שחיוניים לצורך של הקטין לשלוט בכעסים?

סימונה רוטלוי נחשבת חלוצה של "שמיעת הילד", אבל תמיד הסתייגה ממשמורת או משמורת לאבא, מטעמי "קלף מיקוח". בכל זאת, כמי שקנתה שם לעצמה כחלוצה לזכויות הילד במשפט, איך זה מסתדר שעדיין כאשר ילד אומר שהוא רוצה לאבא, מציעים לשלוח אותו למעון חירום? כך היה למשל עם השופטת צילה קינן שכתבה בפסק דין במקרה בו ילד בן 13 עבר לגור אצל האבא, וקינן שאלה אותו למה אינו רוצה לחזור לאימא. הנער אמר לשופטת בחדרה "מי את בכלל, סתומה, מטומטמת" (כך נכתב בפסק הדין, תמ"ש 1252/99, משפחה, חיפה, 15/3/2005), או אז שלחה אותו השופטת למעון חירום למשך 3 חודשים, ובמשך שנתיים לאחר מכן לא היה כל קשר עם האבא. השופטת טרחה לציין שבעיניה הבוחנת ראתה שהילד הגיע לבית המשפט ב"תספורת אופנתית ובגדים אופנתיים", מה שהעלה את חמתה של השופטת על כך שלדעתה זה מעיד כי האבא קנה את אהבת הילד" בבגדים ותספורת, ומעשים אלה נחשבים הסתה. דוגמא זו טיפוסית לפסקי דין גם בשנים שלאחר פרסום דו"ח רוטלוי, מה שמוכיח כי דו"ח רוטלוי לא טבע חותמו על השופטים.

רות הלפרין קדרי היא מנהלת מרכז רקמן באוניברסיטת בר אילן. היא מתמקדת בפעילויות באו"ם שם היא מכפישה את ישראל באופן סדרתי כמדינה חשוכה ונבערת המפרה זכויות נשים "כמו במצריים וסוריה", בהרצאותיה במכון רקמן, בהרחבת הקליניקה לטיפול אישי במתלוננות אלמ"ב, ובניסוח הצעות חוקים נגד גברים, כאשר היא מקבלת במה אוטומטית בוועדה לקידום מעמד האישה בכנסת, אשר משמשת השופר התעמולתי של מכון רקמן.

למעשה, ניתן לומר שכמעט כל ישיבות הוועדת לקידום מעמד האישה הן פרי יוזמה של רות הלפרין קדרי, והצעות החוק הנידונות שם כמעט כולם מנוסחות במכון רקמן. למעשה הוועדה בכנסת לקידום האישה היא האלטר אגו של מכון רקמן, כאשר כל המוזמנות המגיעות לשם באופן סדרתי הן נשים במשכורות עתק מנעמ"ת, ויצ"ו ושדולת הנשים, אשר יש להם המימון להגיע פעם אחר פעם לירושלים, ולהתנגח ולהכפיש גברים, תוך תמיכה עיוורת בהוראות של מכון רקמן. לגברים כמוכון אין את הלוקוסוס הזה של נסיעות ממומנות לירושלים, ואובדן עבודה תמורת הזכות לומר כמה מילים בכנסת, כאשר מנגד יושב צבא שלם של "לוחמות" מכל ארגוני הנשים המרופדות במזומנים.

בין השנים 1997 עד 2003 הייתה רות הלפרין קדרי חברה בוועדת משנה לבחינת ביטול חזקת הגיל הרך בוועדת סביונה רוטלוי לבחינת האמנה לזכויות הילד. קדרי הצליחה פשוט להעלים את הנושא ולהוריד אותו מסדר היום, כי פשוט לא כתבה כלום על הנושא. כך בעצם איבדו עשרות אלפי ילדים משנת 1997 את הזכויות לקשר מלא ומשמעותי עם אבותיהם, בגלל שמדינת ישראל מינתה לתת הוועדה לפרומה במשמורת והסדרי ראייה, את המתנגדת הכי קולנית לרפורמה.